

INGEZONDEN.

CREEPING DISEASE.

In de elf jaren, dat ik in Afrika vertoef, kwamen een zestal gevallen onder mijn behandeling; zeldzaam is dus de ziekte zeer zeker niet, daar alle gevallen plaatselijk waren, behalve een.

Ik herkende haar onmiddellijk uit de beschrijving door MENDES DA COSTA in zijn boek over huidziekten gegeven, maar vond ze niet in mijn andere leerboeken, ook niet in LESSER's *Hautkrankheiten*, of SCHILLER's *Tropenhygiëne* en EULENBURG. MENDES geeft geen behandelingswijze op en met een „God zegen den greep” probeerde ik tinctura jodii fortior. In 4 dagen was de ziekte genezen, *voor goed*.

Maar dat is niet alles. Het ingevoerde geval was ernstiger. De man was reeds maanden ziek aan zijn been, dat vol blazen zat, sterk ontstoken was en driemaal zoo dik als normaal. Mijn collega, pas uit Engeland, had dan ook elephantiasis gediagnosticeerd en operatie aangeraden. Mijn oog, geoefend door de vorige gevallen, zag een paar van die mooie mollegangetjes en ik vond uit, dat die gangen al voor méér dan een jaar aanwezig waren geweest. Het heele been voortdurend met jodium-tinctuur insmeren lokte mij niet aan en, gedachtig, dat ik brandwonden met 1:100 pikrinezuur verbond en dat goed allerellendigst smaakt en ik in ieder geval er geen kwaad mee kon en hopende, dat die beestjes liever dood zouden gaan dan dat bittere goed inslikken, paste ik pikrinezuuromslagen toe. Binnen 3 weken was het been gezond en na een half jaar normaal van dikte.

Creeping sickness: Tinctura jodii of pikrinezuur.

Een jaar geleden schafte ik mij aan CASTELLANI-CHALMERS, *Manuel of Tropical medicine*. Op bladzijde 2209 vindt men eenzelfde mooi plaatje als in dit *Tijdschrift* en als therapie nihil. Het geeft op: gastrophilus, hypoderma, oestromya zijn gevonden en *in vele gevallen niets*.

Het komt mij nu voor, dat er verwarring heerscht.

De eruptie, zegt het boek verder, wordt gekarakteriseerd door een roode lijn $\frac{1}{8}$ tot 1 inch breed (dus $\frac{1}{2}$ —2.6 cM.). En juist daarom zend ik dit ingezonden stukje.

Als men de beide plaatjes beziet, is het ieder duidelijk, dat zelfs niet de minimum breedte aanwezig is, maar, zooals ook in al mijn gevallen, op zijn hoogst 2 mM., meer met een breede potloodstreep te vergelijken. Evenmin als nu een konijn zich door een mollengang kan werken, zal een gastrophilus door een 2 mM. breede gang zich kunnen voortbewegen.

De gastrophilus is zeker niet de verwekker van de *typische* creeping sickness. Ook al omdat de ziekte jaren kan duren en geen vliegenlarve zóó lang leeft zonder zich te verpoppen. In al mijn gevallen probeerde ook ik tevergeefs den verwekker te vangen, daarmee met het *Tijdschrift*-geval en CASTELLANI overeenstemmende.

Ik zeg dit temeer, omdat ik een gastrophilus in zijn schuilplaats *wel* mocht verschalken. Het had een klein gangetje veroorzaakt en liet zich betrekkelijk gemakkelijk als een witte larve verwijderen; het verpopte zich in een doosje, de vlieg heb ik nog.

Toevallig is die vlieg voor 4 weken naar Europa verhuisd, met mijn dochter, om haar aan een entomoloog te overhandigen. Als dit nog niet gebeurd is, zal zij hem zeker aan belangstellenden ter waarneming afstaan. Haar adres is: G. M. MES, Staalstraat 42bis, Utrecht.

Een eventueel nieuw geval zal ik beter bestudeeren en de suggestie opvolgen de gang van achteren af naar het punt van voortbewegen te bevriezen.

Erasmus (Transvaal), September 1925.

G. MES.